מאור ושמש — צו

שייך לשבת הגדול

וידבר ה' אל משה לאמר צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר ואש המזבח תוקד בו יש לרמוז בזה כי הר"ת של "צו "את "אהרן "ואת "בניו "לאמר עולין בגימ' ק"ל כמנין ה' הויות שהם ה' חסדים והר"ת של "זאת "תורת "העולה "היא "העולה "על "מוקדה "על "המזבח "כל "הלילה "עד "הבוקר עולין כמנין השבת ורומז כמו שאמרנו למעלה ג"כ עפ"י מאמרם ז"ל שכל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו וע"כ אמרו שאלמלא שמרו ישראל שתי שבתו' מיד היו נגאלין שהשבת מכפרת על המעשה והטעם עיין למעלה ושבת הגדול שהוא מעולם הבינה עול' המחשבה מכפר על המחשבה ובניסן עתידין ליגאל ולכן אלמלא שמרו אותן השתי שבתות שקודם הפסח שהם שבת הגדול ושבת שלפניו מיד היו נגאלין ולזה קורין לעולם פ' צו קודם הפסח והסי' פקדו ופסחו לרמוז שכמו שהקרבנות מכפרין על המחשבה והמעשה כן השבת מכפרת ועיין כל זה למעלה באריכות וזה רומז כאן ג"כ שר"ת של זאת וכו' עולי' כמנין השבת לרמוז שהשבת מכפר כמו הקרבנות והר"ת של צו וכו' עולין כמנין ה' הויות כדלעיל בסמוך לרמוז שע"י שמירת שבת אנו ממשיכין על הכנ"י הה' הויות החסדים וגמר אומר ואש המזבח תוקד בו שרומז שהגם שבשבת אנו מצווים על הבערת אש שלא לעורר כוחות הדינין ואשו של גהינם כידוע אבל אש של המזבח אדרבה מצוה היא להבעירו אפילו בשבת שזה האש הוא משורש גבוה וממקום קדוש הוא ומוסיף אומץ בקדושה.

ומפתח אוהלמועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת וגו' כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם ופתח אוהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים. יש לדקדק שהכתוב השני הוא מיותר שכבר אמר ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים ואם נאמר שבפסוק הראשון היינו יכולין לומר שאינו מצוה אלא על הימים והוסיף בפסוק הב' לצוות אף על הלילות ג"כ א"כ די בפסוק הב' לבד שמפורש בו תשבו לילה ויומם שבעת ימים גם מה שדרשו ז"ל והובא בפרש"י לעשות זה מעשי פרה לכפר זה מעשי יוה"כ שכהן השורף הפרה טעון פרישה שבעה וכן כהן הגדול קודם יום כפורים וראוי לשום לב היכא רמיזא אלו הב' שמרמז דווקא ויש לומר בזה כי הנה כבר אמרנו בפ' בא שענין פסח מצרים שהי' לקיחתו מבעשור הוא ע"פ מה שכתוב האר"י ז"ל שענין גלות מצרים הי' ע"י שפרעה הי' לו אחיזה בב' אותיות משם אלקים (דהיינו באותיות ה"י) שהוא קטנות. דמוחין כידוע וכל מגמתו הי' שהשמות הוי' שהם גדלות דמוחין לא יאירו תוך שמות אלקים והי' לו אחיזה באותיות ה"י משם אלקים ונשאר אל"ם שהם אותיות גבורות והסי' כל דאלם גבר שכל מגמתו הי' שאותיות החסדים לא יאירו לתוך אותיות הגבורות ולזה אמר מי ה' שרצונו הי' שהשם הוי' לא יתגלה ולא יאיר לתוך שמות אלקים וידוע שה' אותיות יש להם ק"כ צרופים

ואחיזתו לא היתה רק בב' אותיות שבהם מ"ח צירופים והשם אלהים שהוא חמשה אותיות הוא ה' שמות אלקים שכל אות משם הוא שם בפ"ע וה' פעמי' אלקי' עולה ת"ל שהם ת"ל גבורות ומגמת פרעה הי' להגביר הת"ל גבורות ועי"ז ישארו ישראל בגלות תחת ידו אמנם הש"י ברוב רחמיו כשראה שהם משוקעים במ"ט שערי טומאה וח"ו ישתקעו בשער הנו"ן ולא תהיה להם תקומה לעולם ולכן הוריד לעולם אור הנ' שערי קדושה שהם נו"ן שערי תשובה שהוא עולם המחשבה ונתבטל אחיזת החיצונים ויצאו ישראל ממצרים ולכן הי' לקיחת השה מבעשור שש"ה נוטרי' שערי התשובה ומבעשור לחודש ואילך כל יום נתגלו י' שערים משערי הקדושה עד ליל חמשה עשר שבליל חמשה עשר נתגלו היו"ד העליונים מהנו"ן שערים ונתבטל אחיזת החיצונים ע"י אור הגדול ההוא ולכן נקרא אותו שבת שהי' בו לקיחת השה אז במצרים שבת הגדול לרמוז על כל זה שהר"ת הם ש"ה לרמוז על לקיחת השה והוא נוטרי' שערי התשובה שע"י לקיחת השה נתגלה עולם התשובה בעולם והס"ת הם ת"ל שרומז על הת"ל גבורות שהיה פרעה רוצה להגביר ואותיות האמצעים שהם ב'ג'ד'ו' עולים כמנין ה"י שהם השני אותיות שהי' לפרעה אחיזה בהם גם הגדול עולה מ"ח שרומז שהי' נאחז במ"ח צירופים משם אלקים וע"י שנתגלה בעולם עולם התשובה נתבטל אחיזת החיצונים וזה ג"כ הענין פרישת כה"ג קודם יו"הכ שבעשי"ת אנו ממשיכין עלינו השערי תשובה עד יום הכיפורים שאז נתגלה השער הנו"ן ומאירין יחד כל הנ' שערי תשובה והמשכות השערי בינה הוא ע"י הז' המדות שתחילה צריך לתקן הז' המדות ולכן הי' צריך לפריש' שבעה כנגד הז' מדו' וזהו ג"כ ענין פרישת כהן השורף את הפרה שהי' צריך פרישת שבעה ותיקוני שריפת הפרה הי' שבעה משבעה כמבואר בפ' חוקת במדרש שהם שבעה דברי' שכ"א נכתב שבעה פעמים בפ' עיין שם לרמוז שצריך לכלול את הז' מדות זה בזה ולהמשיך הז' מדות בכל א"וא מהמדות וזה רומז הכתו' שתחילה אמר ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים ואמרו בזוהר שמה שלא נאמר בשבעת ימים רק שבעת ימים שרומז על השבעה יומין עלאין שצריך להמשיך אותן אל המלכות ואמר אח"כ ופתח אוהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים פי' שימשיכו השבעת ימים לכל יום ויום ועי"ז יתיחד מדת יום במדת לילה וישפיעו טובות על הכנ"י וזהו שאמר הכתוב כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר שדרשו ז"ל לעשות זה מעשה פרה לכפר זה מעשה יוה"כ שרומז שגם ביוה"כ ובעשית הפרה צריך לכוון בפרישת השבעה ימים כדי לכלול הז' מדות זה בזה ועי"ז ימשיכו עליהם אור המוחין עלאין.